

ПРОЛОГ

Левенворт, Канзас

— Може, не треба? — шепоче Раян.

Пострілюючи з-під коліс камінцями, Елісон мовчки веде ґрунтіркою батьків новісінький седан *BMW* і, ледь усміхнувшись до Раяна, звертає на непримітну прогалину між дерев, що відома у їхніх однолітків як Галява Закоханих — така собі іронічна алюзія на відлюдні місчинки для молоді у старих фільмах жахів.

Елі гасить фари, і вони сидять у темряві. Їм чути тільки гуркіт грому вдалині й сюрчання цвіркунів.

Не кажучи й слова, Елі сягає на заднє сидіння й хапає рюкзак, де, поза сумнівом, виявляться підстилка, репелент від комах і... презервативи.

Раян іде за Елісон до їхнього улюбленого місця під могутнім дубом — того самого, де в дев'ятому класі вони вперше поцілувалися.

Здається, це було неначе в іншому житті, яке відтоді затуманили врочисте вручення атестатів, випускний бал, футбольні й баскетбольні матчі, підготовчі курси до іспитів у коледж і подання заявок на вступ. Елі струшує ковдру й розстилає її на траві. Стоїть одна з тих літніх ночей, сповнених вологістю й сподіваннями.

Раян відчуває легке тремтіння у руках — ні, у всьому тілі. Він так довго й нетерпляче чекав на цю ніч, а тепер — отакої! — знітився й не знає, як бути.

Це минає, коли Елі, прихилившись, цілує його, й кожен нерв пронизує струмом.

З неба знову долинає гуркіт грому. Шумлять під поривами вітру дубові листки.

— Я знаю, що можна й без цього, — шепоче Елі йому на вухо, доки вони опускаються на ковдру.

На Раяновій шії виступають сироти, збігаючи плечима донизу, але Елі — певне, вловлюючи його нерішучість — відхиляється й запитує:

— Все гаразд?

Раян удивляється Елі в обличчя. Воно окутане тінями, але її тонкі риси розгледіти можна: широко посаджені очі, кутасту лінію підборіддя... й ті губи...

— Просто в мене таке враження, немов це не початок, а кінець, — говорить він. — Неначе ми прощаємось.

Елі всміхається так, як-от коли сердиться.

— Фінте, ти зараз профукаєш свій шанс.

Крізь темряву той усміхається у відповідь. Саме Елі виграла це прізвисько, яке, мабуть, приклеїться до нього повіквіку. Дев'ятикласниками вони вперше здибалися на уроці алгебри. Вона — новенька, а він — зірка шкільної баскетбольної команди (гравець основного складу і вже за метр вісімдесят!), але її це не вразило. Раян попросив у неї списати домашнє — і спритний маневр (адже в математиці він мало що тямить), і лінива спроба позалицятися.

Але Елі й слухати не схотіла:

— Твої фінти на баскетбольному майданчику зовсім не означають, що тобі все підноситимуть на блюдечку. — Ось так він

і став Фінтом, і відтоді щосезону, з листопада по березень, ущерть заповнені трибуни скандували:

— Фінт... Фінт... Фінт...

Плин цих думок перериває її голос:

— Ми не прощаємось, а просто їдемо до різних коледжів. Прорвемося.

Завтра вони обоє від'їжджають. Вона — у Бард, вивчати образотворче мистецтво, а він — у К-Стейт, гріти лаву запасних. Атакувальний захисник із нього чудовий, але тільки за мірками Левенворта, штат Канзас, а не Першого дивізіону.

— Адже твої батьки зуміли, — докидає Елі, незмінно захоплюючи його мамою й татом, які зійшлися ще старшокласниками, але й досі не розгубили взаємного потягу. Одного разу Раян розповів їй, що багато років гадав, немов його батько, фабричний робітник із «Грейт Вестерн», має якусь медичну освіту, бо щоразу, коли мати на щось скаржилася, — біль у спині, забій пальця на нозі, поріз від паперу — той говорив їй: «Є в мене один засіб...», а вона, заливаючись рум'янцем, хихотіла: «Он як?». Раян досі пам'ятає свій жах, коли підлітком здогадався, на яке «лікування» натякав його тато.

Йому на щоку падає велика крапля. Тоді ще одна. А потім у небі спалахує блискавка.

— Здається, боги подають нам якийсь знак. — Він намагається підвестись, але Елі стримує його за руку.

— Не вставай...

Спокусливо. Від думки про оголену та мокру Елі в Раянових жилах закипає кров, але цей образ розсіюється від гучного рокоту грому в супроводі зигзагоподібної блискавки, що вдає метрів за сорок від них.

Спосіб загинути, звісно, годящий — але навіть Елі стає зрозуміло, що сьогодні в них інші плани.

Монтепульчано, Італія

Минуло п'ять років, і вона — перша жінка (ба перша людина!), яка викликала в Раяна посмішку.

— Чому ти хочеш стати адвокатом? — запитує Нора Вотанабі.

Вони сидять за високим столиком бару — єдиного місця в пішій доступності від їхнього напівпансіону. Ще немає й десяти, але заклад уже порожніє. У Монтепульчано все зачинається рано — навіть бари з нічними клубами.

— У нас тут що, співбесіда для претендентів на вакансію? — парирує Раян, посміхаючись із такої настирливості: вона ж бо запитала вже втретє. Він бачить, як у протилежному кінці приміщення їхнього однокашника Едді відшивають італійки, які вдають, що не знають англійської.

Примруживши очі, Нора й собі посміхається.

Якщо Раянудовольнить її цікавість, не до посмішок стане обом. Ідея вступити на юридичний з'явилася п'ять років тому, коли його батько найняв адвоката з кримінальних справ, бо запитання поліціантів стали більш упередженими: «Ви з Елісон сварилися? Хотіли розірвати стосунки? Чому ти негайно не подзвонив у поліцію? Як це так, що ти нічого не бачив?».

Резонні запитання. Адже не було ні доказів, ні зачіпок, ні сліду Елі чи BMW її батька.